

Arrest

nr. 205 047 van 7 juni 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 5 april 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 februari 2017 waarbij de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zonder voorwerp verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die *loco* advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat X, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 17 maart 2016 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2 Op 23 februari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de in punt 1.1 vermelde aanvraag zonder voorwerp verklaard wordt. Dit is de bestreden beslissing, die op 6 maart 2017 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"M(...), S(...)(R.R.: (...))
geboren te (...) op (...)1988
Wettelijk vertegenwoordiger van:
D(...), K(...) T(...) (R.R. (...))
Geboren op (...)2008
D(...), D(...) (R.R. (...))
Geboren op 04.11.2011
Nationaliteit: Armenië
Adres: (...)

Naar aanleiding van de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 17.03.2016 door de advocaat van betrokkene, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek zonder voorwerp is geworden.

Reden:

☐ *Betrokkene staat momenteel onder een inreisverbod voor het Schengengrondgebied dat haar werd betekend op 13.07.2015; Dat inreisverbod verbiedt haar zich op het Schengengrondgebied te bevinden voor een periode van 2 jaar, met name tot 12.07.2017 . Het inreisverbod werd niet opgeheven of opgeschort.*

Krachtens artikel 7, 1e alinea - 12°, artikel 74/12 §1, 3e alinea en § 2 en §4 van de wet van 15 december 1980 mag betrokkene zich NIET op het Belgische grondgebied bevinden.

☐ *Er werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van 0 dagen betekend op 13.07.2015;*

☐ *Ter herinnering: krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk. Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet zij dus terugkeren naar haar land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden."*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Over de ontvankelijkheid

In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van gebrek aan belang op omdat op 13 juli 2015 aan de verzoekende partij een inreisverbod ter kennis werd gebracht van 2 jaar en zij gedurende de termijn van het inreisverbod niet kan verblijven op of binnenkomen in het Rijk. De verwerende partij stelt dat in toepassing van artikel 74/11, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet enkel het toekennen van de internationale bescherming of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet het inreisverbod en dus het verblijfs- en toegangsverbod buiten werking kan stellen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de interpretatie van de verwerende partij omtrent het tijdstip waarop een inreisverbod rechtsgevolgen heeft, thans achterhaald is.

De verwerende partij stelt in de nota met opmerkingen dat aan de verzoekende partij een inreisverbod voor twee jaar werd betekend op 13 juli 2015. Het beroep dat hiertegen werd ingesteld, werd door de Raad verworpen bij arrest met nummer 163 390 van 2 maart 2016 zodat het inreisverbod definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt bovendien niet dat dit inreisverbod door het bevoegde bestuur zou zijn opgeheven, opgeschort of ingetrokken. Evenmin blijkt dat de verzoekende partij daartoe bij het bestuur een aanvraag indiende conform artikel 74/12 van de vreemdelingenwet. Overigens blijkt uit artikel 74/12 van de vreemdelingenwet dat de aanvraag tot opheffing of opschorting moet worden aangevraagd bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, en dat tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting de betrokken onderdaan van een derde land geen enkel recht heeft op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet vormt blijkens de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet een omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de terugkeerrichtlijn; *Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; *Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2

De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3

Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Artikel 11 van de terugkeerrichtlijn bepaalt:

“1. Het terugkeerbesluit gaat gepaard met inreisverbod:

a)

indien er geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend, of

b)

indien niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.

In de overige gevallen kan het terugkeerbesluit een inreisverbod omvatten.

2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien

de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.

3. De lidstaten overwegen de intrekking of schorsing van het inreisverbod dat overeenkomstig lid 1, tweede alinea, is uitgevaardigd tegen een onderdaan van een derde land, mits deze kan aantonen het grondgebied van een lidstaat geheel in overeenstemming met het terugkeerbesluit te hebben verlaten.

Tegen slachtoffers van mensenhandel aan wie een verblijfstitel is verstrekt overeenkomstig Richtlijn 2004/81/EG van de Raad van 29 april 2004 betreffende de verblijfstitel die in ruil voor samenwerking met de bevoegde autoriteiten wordt afgegeven aan onderdanen van derde landen die het slachtoffer zijn van mensenhandel of hulp hebben gekregen bij illegale immigratie (11), en die met de bevoegde autoriteiten samenwerken wordt, onverminderd het bepaalde in lid 1, eerste alinea, onder b), en op voorwaarde dat zij geen bedreiging vormen voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, geen inreisverbod uitgevaardigd.

In individuele gevallen kunnen de lidstaten om humanitaire of andere redenen afzien van een inreisverbod, dan wel het verbod intrekken of schorsen.

In individuele gevallen of voor bepaalde categorieën gevallen kunnen de lidstaten om andere redenen een inreisverbod intrekken of schorsen.

4. De lidstaat die overweegt een verblijfstitel of een andere vorm van toestemming tot verblijf af te geven aan de onderdaan van een derde land jegens wie een door een andere lidstaat uitgevaardigd inreisverbod geldt, pleegt vooraf overleg met de lidstaat die het inreisverbod heeft uitgevaardigd en houdt rekening met diens belangen, overeenkomstig artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst (12).

5. De leden 1 tot en met 4 laten in de lidstaten onverlet het recht op internationale bescherming in de zin van artikel 2, onder a), van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming (13)."

Nederland heeft een verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend bij het Hof van Justitie waarin zij vraagt om een leidraad voor de uitlegging van de terugkeerrichtlijn, meer in het bijzonder van artikel 11 van de terugkeerrichtlijn. De prejudiciële vraag tot uitlegging van artikel 11 van de terugkeerrichtlijn heeft aanleiding gegeven tot het recent uitgesproken arrest van het Hof van Justitie 4 april 2017, C-225/16, Ouhrami.

Vooreerst wijst de Raad evenwel op de conclusie van advocaat-generaal E. Sharpston van 18 mei 2017 in de zaak Mossa Ouhrami waarin hij in paragraaf 39 stelt: "Uit het bovenstaande volgt dat vanaf de datum van inwerkingtreding van de terugkeerrichtlijn, door de nationale autoriteiten uitgevaardigde inreisverboden een Europese dimensie kregen en derhalve moeten voldoen aan de regels van die richtlijn" en in paragraaf 50 stelt: "Ik beklemtoon hier dat in artikel 3, lid 6, en artikel 11 van de terugkeerrichtlijn, waarin het begrip „inreisverbod” is omschreven, niet wordt verwezen naar het recht van de lidstaten. Een inreisverbod is daarom dus duidelijk een Unierechtelijk begrip. De eenvormige toepassing van het Unierecht en het gelijkheidsbeginsel vereisen „dat de bewoordingen van een bepaling van [het Unierecht] die voor de betekenis en de draagwijdte ervan niet uitdrukkelijk naar het recht van de lidstaten verwijst, normaliter in de gehele Unie autonoom en uniform moeten worden uitgelegd, rekening houdend met de context van de bepaling en het doel van de betrokken regeling". De advocaat-generaal benadrukt dat dit beginsel ook geldt voor de bestanddelen van een inreisverbod, te weten de dimensie in de tijd ervan (aanvangstijdstip en duur), de territoriale dimensie (grondgebied van de lidstaten) en de juridische dimensie (verbod van toegang tot en verblijf op het grondgebied van de lidstaten) (par. 51). De advocaat-generaal adviseert het tijdstip waarop de derdelander het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten als aanvangstijdstip van het inreisverbod te hanteren (par. 58) en dat voor deze aanpak steun te vinden is in het doel, de opzet en de bewoordingen van de terugkeerrichtlijn, alsmede in de juridische aard van inreisverboden (par 59), "Zoals ik heb uiteengezet, zijn inreisverboden geen autonome maatregelen maar gaan zij altijd gepaard met een terugkeerbesluit. (48) In samenhang beschouwd met het gebruik van het woord „inreis”, betekent dit dat de derdelander eerst het grondgebied van de lidstaten moet verlaten. Pas dan treedt het inreisverbod (dat eigenlijk een verbod is om het grondgebied weer in te reizen) in werking" (par 59).

In het arrest van het Hof van Justitie, 4 april 2017, C-225/16, Ouhrami kan uitdrukkelijk worden gelezen dat voor het ingaan van een inreisverbod is verondersteld dat de betrokkene het grondgebied eerst heeft verlaten en dat "het onrechtmatige verblijf van de betrokkene tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting en bijgevolg van de daadwerkelijke terugkeer naar zijn land van herkomst, (...), wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat

pas vanaf dat tijdstip rechtsgevolgen teweegbrengt door het de betrokkene te verbieden om gedurende een bepaalde periode na zijn terugkeer het grondgebied van de lidstaten weer te betreden en er opnieuw te verblijven”, HvJ, 4 april 2017, C-225/16, Ouhrami, par. 45 en 49.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich in een illegale situatie bevindt die voortvloeit uit een oorspronkelijk illegaal verblijf en niet uit een later illegaal verblijf dat het gevolg is van een overtreding van een inreisverbod, nu uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker sinds de kennisgeving van het inreisverbod op 13 juli 2015 het grondgebied heeft verlaten. Het onrechtmatig verblijf van de verzoekende partij wordt beheerst door de bevelen om het grondgebied te verlaten en niet door het inreisverbod, dat pas, volgens de uitlegging van het Hof van Justitie, rechtsgevolgen heeft nadat de verzoekende partij het grondgebied hebben verlaten.

Gelet op het voorgaande wordt de exceptie van de verwerende partij verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring is ontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“Eerste onderdeel,

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis vreemdelingenwet, ingediend op 17.3.2016 'zonder voorwerp'.

Als reden wordt opgegeven dat betrokkene onder een inreisverbod staat en dat betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied mag bevinden.

Om dit te staven wordt verwezen naar artikel 7, 1° alinea, 12°, artikel 74/12 §1, 3° alinea en §2 en §4 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Verzoekers stellen dat vermelde artikels vormen geen rechtsbasis voor de afwijzing van de aanvraag artikel 9bis vreemdelingenwet.

Artikel 7, 1° alinea, 12° vreemdelingenwet creëert de mogelijkheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, maar niet voor de afwijzing van artikel 9bis vreemdelingenwet.

Artikel 74/12 vreemdelingenwet is evenmin een rechtsbasis om een aanvraag artikel 9bis vreemdelingenwet af te wijzen. Dit artikel handelt enkel over de mogelijkheid van de minister of zijn gemachtigde om een inreisverbod op te heffen. Dit heeft geen betrekking op de afwijzing van een artikel 9bis vreemdelingenwet.

In tegenstelling tot wat de beslissing stelt laten geen van beide artikels 7 en 74/12 toe te stellen dat betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied mag bevinden. Dat staat niet in die artikels.

De beslissing is verder niet zorgvuldig genomen.

Tweede onderdeel,

*De beslissing verklaart de aanvraag artikel 9bis 'zonder voorwerp'.
Noch artikel 9bis, noch enig ander in de beslissing geciteerd artikel laten toe een aanvraag 9bis 'zonder voorwerp' te verklaren. Hiervoor is er geen rechtsbasis. Artikel 9bis laat enkel toe een aanvraag onontvankelijk of gegrond te verklaren, maar niet 'zonder voorwerp'.*

De beslissing is verder niet zorgvuldig genomen.

De bestreden beslissing schendt de vermelde wetsartikels.”

4.2 In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij het volgende:

“De verwerende partij heeft de eer op te merken dat verzoekende partij het wettelijk vereiste belang bij huidig beroep ontbeert. De verwerende partij mag, ingeval van een eventuele vernietiging van de beslissing, immers niet anders dan opnieuw – na te hebben vastgesteld dat verzoekende partij nog steeds in het Rijk verblijft en onder een inreisverbod staat, dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet, vast te stellen dat het voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cfr. Artikel 74/12, §4, van de Vreemdelingenwet), quod non, en haar dus geen machtiging tot verblijf kan worden toegekend.

Verzoekende partij stelt een schending voor van de artikelen 7, eerste lid 12°, 9bis en 74/12 §1 3° alinea en §§2 en 4 de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij betoogt dat de in de bestreden beslissing vermelde artikelen geen rechtsbasis vormen voor de afwijzing van de aanvraag 9bis.

Verzoekende partij maakt het voorwerp uit van een inreisverbod, haar ter kennis gebracht op 13 juli 2015 en dat twee jaar geldt. Dit inreisverbod is definitief in het rechtsverkeer aanwezig, hetgeen niet door haar wordt betwist.

Bij arrest nummer 136.765 van 21 januari 2015, oordeelde de Raad als volgt:

“Het blijkt dat ook dat verzoeker, op het ogenblik dat hij onderhavige vordering indiende onder de gelding viel van een definitief, wettig en geldend inreisverbod van drie jaar dat door de Raad niet is vernietigd of geschorst en waarvan ook niet blijkt dat het door het bevoegde bestuur is ingetrokken of opgeheven. (...)

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoeker niet over het rechtens vereiste wettig belang beschikt. De exceptie van niet ontvankelijkheid is gegrond.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende te verwerpen.”

Artikel 74/12 § 1 van de wet van 15 december 1980 voorziet:

“De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen. Wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken, kan de onderdaan van een derde land een opschorting of opheffing van het inreisverbod vragen om professionele of studieredenen”.

Artikel 16 van het wetsontwerp van 19 oktober 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 wordt als volgt toegelicht in zijn parlementaire voorbereidingen:

“Op die manier kan een inreisverbod worden opgeheven omwille van humanitaire redenen, en meer in het bijzonder omwille van specifieke medische of familiale redenen, het bezoek van een ouder die ernstig ziek is, de gezinshereniging met een Belg of met een burger van de Unie of in geval het risico bestaat op schending van een recht dat wordt beschermd door het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.” (Parl. St., Kamer, Wetsontwerp, Artikelsgewijze commentaar, nr. 53-1825/001, p22- 23)

Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft de betrokken onderdaan van een derde land geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Met haar kritiek doet verzoekende partij geen afbreuk aan de vaststelling dat zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod. Zij toont ook niet aan dat er elementen voorhanden zijn in de zin van artikel 3 EVRM die de inreisverboden buiten werking zouden stellen. In toepassing van artikel 74/11, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet kan immers enkel het toekennen van de internationale bescherming (de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet) of een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel

9ter van de Vreemdelingenwet het inreisverbod en dus het verblijfs- en toegangsverbod buitenwerking stellen.

Verzoekende partij laat na concrete gegevens aan te brengen waaruit een mogelijke schending van enige hogere rechtsnorm zou blijken. Daarnaast wordt een schending van de door haar opgeworpen beginselen van behoorlijk bestuur en wettelijke bepalingen niet aannemelijk gemaakt.

De vordering is onontvankelijk.”

4.3 Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet erop gewezen worden dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De voormelde aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij ook de schending aanvoert.

Voormeld artikel 9bis luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Dat vooraf en als algemeen principe wordt gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden moet worden verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. De “buitengewone omstandigheden” zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag van de verzoekende partij wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De verzoekende partij betoogt dat de aangehaalde wetsbepalingen in de bestreden beslissing, met name de artikelen 7, eerste alinea, 12° en artikel 74/12 van de vreemdelingenwet, geen juridische grondslag vormen om een aanvraag gebaseerd op voormeld artikel 9bis zonder voorwerp te verklaren.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde naliert de aanvraag inhoudelijk te beoordelen en te motiveren waarom de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het komt de Raad voor dat de gemachtigde niet kon volstaan met een loutere vaststelling dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod zodat haar aanvraag zonder voorwerp moet worden beschouwd.

De Raad benadrukt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in het arrest Ouhrami van 26 juli 2017 immers heeft geoordeeld dat *“Uit de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115 dus voort(vloeit) dat het tijdvak van het inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten”*. (HvJ, 26 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, punten 42 tot en met 53). In datzelfde arrest heeft het Hof erop gewezen dat het niet aan de lidstaten toekomt om te beoordelen vanaf welk tijdstip de duur van het inreisverbod moet worden berekend (HvJ, 26 juli 2017, Ouhrami, C- 225/16, punt 40). Het Hof preciseert dat *“indien wordt aanvaard dat inreisverboden, waarvan de rechtsgrondslag een reeks op Europees niveau geharmoniseerde regels is, op verschillende tijdstippen beginnen en ophouden rechtsgevolgen teweeg te brengen, naargelang van de verschillende keuzen van de lidstaten in het kader van hun nationale wetgeving, het met richtlijn 2008/115 en met dergelijke inreisverboden nagestreefde doel in gevaar worden gebracht”* (HvJ, 26 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, punt 41). Verder stelt het Hof dat *“Daaruit volgt dat het onregelmatig verblijf van betrokkene tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting en bijgevolg van de daadwerkelijke terugkeer naar zijn land van herkomst, een land van doorreis of een derde land, inde zin van artikel 3, punt3, van richtlijn 2008/115, wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas vanaf dat tijdstip rechtsgevolgen teweegbrengt door het de betrokkene te verbieden om gedurende een bepaalde periode na zijn terugkeer het grondgebied van de lidstaten weer te betreden en er opnieuw te verblijven.”* (HvJ, 26 juli 2017, Ouhrami, C-225/16, punt 49).

Aangezien uit dit arrest voortvloeit dat het aan de verzoekende partij opgelegde inreisverbod op heden nog geen rechtsgevolgen teweeg brengt nu zij het Rijk niet heeft verlaten, kan dit inreisverbod evenmin een invloed hebben op het belang van de verzoekende partij bij onderhavige vordering. Het onrechtmatig verblijf van de verzoekende partij wordt beheerst door het terugkeerbesluit, m.a.w. de bevelen om het grondgebied te verlaten en niet door het inreisverbod (HvJ, 4 april 2017, C-225/16, Ouhrami, par. 49). Nergens in de vreemdelingenwet kan worden gelezen dat er geen humanitaire aanvraag kan worden ingediend tijdens een illegaal verblijf op het grondgebied. Door dus de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp te verklaren omdat aan de verzoekende partij een inreisverbod werd betekend en zonder haar aanvraag te beoordelen in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, wordt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

Het betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen kan geen afbreuk doen aan het voorgaande.

4.4 Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 februari 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp verklaard wordt, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU